

Ο Αθηναγόρας Καββάδας, μια ξεχωριστή θρησκευτική και πνευματική προσωπικότητα της Κέρκυρας, γεννημένος στον Ανεμόμυλο το 1885, άφησε ανεξίτηλο το αποτύπωμά του όχι μόνο στην Ορθόδοξη Εκκλησία αλλά και στην τοπική κοινωνία. Πραγματοποίησε ένα σημαντικό, θεάρεστο έργο, προσφέροντας απλόχερα στους συνανθρώπους του, ακόμα και από μακριά.

Το σχολείο μας, το «Αθηναγόρειο», αποτελεί έναν ζωντανό φόρο τιμής στη μνήμη του, καθώς στεγάζεται στο κτίριο που δώρισε ο ίδιος, γεμάτος όραμα για την παιδεία και την πρόοδο της ιδιαίτερης πατρίδας του.

Η νέα γενιά αξίζει να τιμά τον Αθηναγόρα Καββάδα όχι μόνο για το κληροδοτήμά του, αλλά και για το πνεύμα ανιδιοτέλειας που τον χαρακτήριζε.

Ο Σεβασμιότατος Αρχιεπίσκοπος Θυατείρων και Μεγάλης Βρετανίας Αθηναγόρας (1885-1962).

Μέσα στην πλειάδα των Κερκυραίων θρησκευτικών ηγετών, που έδωσαν με την παρουσία τους το στίγμα της προσωπικότητάς τους, αναντίρρητα συγκαταλέγεται και ο Αθηναγόρας Καββάδας, ο Αρχιεπίσκοπος Θυατείρων και Μεγάλης Βρετανίας. Μια ευγενική, γεμάτη καλοσύνη, αλλά και δυναμική, γεμάτη δραστηριότητα, θρησκευτική μορφή που μέσα της είχε ριζωμένη την αγάπη προς το Χριστό, τον άνθρωπο, την πατρίδα, έχοντας έμφυτα τα προσόντα της οξυδέρκειας αλλά και της προόδου, ευδόκησε να απολαύσει τα αποτελέσματα των κόπων του και της προσφοράς του χωρίς ποτέ να επιδιώξει την προβολή και τη διαφήμιση.

Ένας γνήσιος Κερκυραίος, ο οποίος γεννήθηκε στον Ανεμόμυλο το 1885, πολύ γρήγορα άφησε τον τόπο του, τον οποίον στην κυριολεξία λάτρευε, για να πλουτίσει το διψασμένο του εαυτό με τον πλούτο των γνώσεων της πανεπιστημιακής παιδείας.

Μόλις τελείωσε το γυμνάσιο και με υποτροφία του Κερκυραϊκού κληροδοτήματος Πετριδής, γράφτηκε στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου της Αθήνας, από όπου αποφοίτησε με άριστα, το 1909. Το ίδιο έτος χειροτονήθηκε Διάκονος και το 1910 Πρεσβύτερος. Διορίστηκε Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Γαλατάκη στην Εύβοια και στη συνέχεια διετέλεσε Υποδιευθυντής της Ριζαρείου Σχολής στην Αθήνα. Το 1918 διορίστηκε Ιεροκήρυκας Σπάρτης, ενώ την ίδια χρονιά

έλαβε υποτροφία και συμπλήρωσε τις Θεολογικές του σπουδές στην Οξφόρδη και στη συνέχεια στο πανεπιστήμιο του Μονάχου.

Με την τσάντα γεμάτη εφόδια και με την καταξίωση όλου του χώρου της εκκλησίας, ο Αθηναγόρας, με εντολή του Οικουμενικού Πατριαρχείου, διορίζεται ιερατικός προϊστάμενος της Ελληνορθόδοξης κοινότητας του Σικάγου. Δεν πέρασε πολύς καιρός και επιβεβαιώνοντας τη φήμη που τον ακολουθούσε, αναλαμβάνει, το 1938, Επίσκοπος Βοστώνης και εγκαθίσταται στην ομώνυμη αμερικανική πόλη, μέχρι το 1949. Το 1950 του ανατέθηκε η διαποίμανση των χωρών Αυστρίας, Ουγγαρίας και Ιταλίας με έδρα την Βενετία, οι οποίες συνέχιζαν να ανήκουν στη δικαιοδοσία της Αρχιεπισκοπής Θυατείρων και Μεγάλης Βρετανίας.

Αλλά κι εκεί η θέση αυτή δεν μπορούσε να δικαιολογήσει μια φυσιογνωμία του μεγέθους του Αθηναγόρα, γι' αυτό δεν άργησε, συνεχίζοντας την ανοδική του πορεία στην ιεραρχία της Ορθόδοξης Εκκλησίας, το 1951, να πάρει τη θέση και το βαθμό του Αρχιεπισκόπου Θυατείρων και Μεγάλης Βρετανίας, που εδρεύει στο Λονδίνο και η οποία Αρχιεπισκοπή έχει στη δικαιοδοσία της όλες τις ελληνορθόδοξες εκκλησίες της Ευρώπης εκτός από αυτές των ανατολικών χωρών.

Στο πόστο αυτό ο Αθηναγόρας άφησε να ξεδιπλωθούν όλες οι πτυχές της μεγάλης και ολοκληρωμένης προσωπικότητάς του. Ακούραστος και ανεξάντλητος προσπαθούσε με κάθε τρόπο να φέρει σε πέρας το δύσκολο αλλά θεάρεστο έργο του.

Ο Πατριάρχης έχοντας αντίληψη των ικανοτήτων του Αρχιεπισκόπου Θυατείρων, του ανέθετε συνεχώς αποστολές πέραν των συγκεκριμένων αρμοδιοτήτων του. Έτσι πήγε στην Αυστραλία για έξι μήνες προκειμένου να οργανώσει τις Ορθόδοξες εκκλησίες της μακρινής ηπείρου, πράγμα που πέτυχε με απόλυτη επιτυχία, ενώ παράλληλα κατόρθωσε να συμβάλει στην ενοποίηση του ελληνικού στοιχείου της χώρας αυτής, αφού οι Έλληνες μετανάστες είδαν στο πρόσωπο του Αθηναγόρα τη γλυκιά μορφή της πατρίδας και τη θεία πίστη του Χριστού.

Όμως μέσα σε όλες τις ασχολίες του και τις δραστηριότητες, τις οποίες συνεχώς ανέπτυξε, ποτέ δεν ξεχνούσε την ιδιαίτερη πατρίδα του και ακόμη περισσότερο τον Ανεμόμυλο και τους ανθρώπους του. Έλειπε ο Αθηναγόρας στην ξενιτιά, αλλά η σκέψη του βρισκόταν συνεχώς όχι μόνο κοντά στους φίλους και στους πατριώτες, αλλά και κοντά στους ανθρώπους που είχαν προβλήματα και οικονομικές ανάγκες.

Θέλοντας να νιώσει τη χαρά της λειτουργίας ενός σχολείου στην περιοχή που πρωτόμαθε τα γράμματα, δώρισε ένα θαυμάσιο κτίριο με μεγάλο περίγυρο και σήμερα έχουμε ένα ζηλευτό εκπαιδευτικό ίδρυμα, το «Αθηναγόρειο», στο οποίο το όνομά του δόθηκε μετά το θάνατό του, αφού δεν επιθυμούσε κάτι τέτοιο όσο ζούσε.

Παράλληλα, έβρισκε πάντα τον τρόπο να ενισχύει διάφορα ευαγή ιδρύματα και να συμβάλει κατ' επανάληψη στην προικοδότηση απόρων κοριτσιών.

Ο Αθηναγόρας, που δεν κατάφερε να ολοκληρώσει, έτσι όπως αυτός επιθυμούσε, την αποστολή του έφυγε από τη ζωή πολύ νωρίς στο Λονδίνο, στις 15 Οκτωβρίου 1962 και ενταφιάστηκε στην Κέρκυρα.